

УДК 343.101; 343.133

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТА ПРАКТИКА РЕАЛІЗАЦІЇ ВИСУНЕННЯ ПРОКУРОРОМ ДОДАТКОВОГО ОБВИНУВАННЯ

Світлана Рафальонт

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, Львів, Україна, 79000,
e-mail: svitlana.rafalont@lnu.edu.ua
ORCID ID: 0000-0003-2874-7205*

На основі аналізу вітчизняного кримінального процесуального закону, вивчення матеріалів судової практики, оцінки доктринальних позицій проведено дослідження висунення прокурором додаткового обвинувачення.

Стверджується, що загальною умовою для висунення додаткового обвинувачення є погодження такої правової позиції прокурора з прокурором вищого рівня.

Аргументовано, що до спеціальних умов висунення прокурором додаткового обвинувачення належать: отримання під час судового розгляду відомостей, такі відомості вказують на можливе вчинення обвинуваченим іншого кримінального правопорушення, щодо такого кримінального правопорушення не проводилося досудове розслідування, а особі не повідомлялося про підозру та щодо неї обвинувальний акт не скеровувався до суду, таке кримінальне правопорушення тісно пов'язане з первісним та їх окремих розгляд неможливі.

Висунення додаткового обвинувачення визначено як діяльність прокурора щодо інкримінування обвинуваченому самостійного обвинувачення, за погодженням з прокурором вищого рівня, на підставі отримання під час судового розгляду відомостей, що вказують на можливе вчинення обвинуваченим іншого кримінального правопорушення, стосовно якого не проводилося досудове розслідування, особі не повідомлялося про підозру та щодо неї обвинувальний акт не скеровувався до суду та якщо склад цього кримінального правопорушення має спільні ознаки з первинним.

Ключові слова: кримінальне провадження, судовий розгляд, загальні положення, межі судового розгляду.

DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vla.2023.76.226>

Вступ. Відповідно до ч. 3 ст. 22 КПК України під час кримінального провадження функції державного обвинувачення, захисту та судового розгляду не можуть покладатися на один і той самий орган чи службову особу. Зокрема це означає, що основною (первинною) кримінальною процесуальною функцією суду є здійснення правосуддя. У доповнення до цього згідно з ч. 3 ст. 26 КПК України слідчий суддя, суд у кримінальному провадженні вирішують лише ті питання, що винесені на їх розгляд сторонами та віднесені до їх повноважень кримінальним процесуальним законом. Тому суд не уповноважений самостійно ні формулювати обвинувачення, ні визначати коло обвинувачених. Це прерогатива сторони обвинувачення.

Постановка проблеми. Під час судового розгляду може з'явитися необхідність інкримінування обвинуваченому самостійного обвинувачення. У таких випадках законодавець говорить не про зміну обвинувачення, а про висунення додаткового обвинувачення. Це завжди тягне кваліфікацію діяння обвинуваченого

за ще однією статтею закону України про кримінальну відповідальність, а тому погіршує його становище.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання висунення прокурором додаткового обвинувачення стали предметом досліджень В. Бойка, І. Вернидубова, І. Гловюк, В. Гринюка, В. Колодчина, А. Лапкіна, В. Маляренка, М. Петрушко, В. Попелюшка, В. Середи, В. Юрчишина та інших українських процесуалістів. Незважаючи на це, у вітчизняній доктрині кримінального процесу досі відсутнє загальноприйняте визначення висунення прокурором додаткового обвинувачення, немає єдності щодо розуміння змісту деяких спеціальних умов для такої корекції меж судового розгляду, потребують якісно нової оцінки положення, що регламентують нове дослідження доказів після висунення прокурором додаткового обвинувачення.

Метою статті є з'ясування правового регулювання, практики реалізації та доктринальних підходів до висунення прокурором додаткового обвинувачення.

Виклад основного матеріалу. Згідно з ч. 1 ст. 339 КПК України у разі отримання відомостей про можливе вчинення обвинуваченим іншого кримінального правопорушення, щодо якого обвинувачення не висувалось і яке тісно зв'язане з первісним та їх окремий розгляд неможливий, а так само встановлення наявності підстав для застосування кримінально-правових заходів до юридичної особи, прокурор після погодження своєї позиції з прокурором вищого рівня має право звернутися до суду з вмотивованим клопотанням про розгляд додаткового обвинувачення в одному провадженні з первісним обвинуваченням та/або про початок провадження щодо юридичної особи.

У процесуальній літературі висунення додаткового обвинувачення визначають як «форму корегування його правової позиції в суді, яка передбачає доповнення первісного обвинувачення новим, яке стосується вчинення обвинуваченим іншого кримінального правопорушення, щодо якого обвинувачення не висувалось і яке тісно зв'язане з первісним, з метою їх спільного розгляду судом в одному провадженні» [5, с. 102–103].

Таке визначення відповідає вищенаведеній правовій регламентації такої форми зміни меж судового розгляду. Водночас у ньому не розкриті усі умови для прийняття цього рішення прокурором.

До таких умов належать:

Отримання під час судового розгляду відомостей. Під відомостями розуміється інформація, одержана за наслідками проведення процесуальних дій у процесі судового розгляду (зокрема, судового допиту, відтворення звуко- і відеозаписів, одержання консультацій та роз'яснень спеціаліста, призначення і проведення експертизи). Викликає заперечення твердження В. Колодчина, що «серед дій, які має забезпечити прокурор в рамках висунення додаткового обвинувачення, слід назвати не лише вручення копій обвинувального акту, а й проведення необхідних слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій» [2, с. 12]. Проведення слідчих (розшукових) дій під час судового розгляду допускається лише в порядку судового доручення органу досудового розслідування (ч. 3 ст. 333 КПК України), натомість виконання негласних слідчих (розшукових) дій через неможливість дотримання таємничості, неочевидності їх проведення взагалі не передбачено. Кримінальне провадження перебуває у стадії судового розгляду, а інститут повернення кримінальної справи судом на досудове розслідування у КПК України 2012 року не регламентований.

Такі відомості вказують на можливе вчинення обвинуваченим іншого кримінального правопорушення. Формулювання «можливе вчинення» зумовлене

дією засади презумпції невинуватості, одним із постулатів якої є те, що до набрання обвинувальним вирокком законної сили, з особою не можна поводитись і трактувати її як безсумнівного правопорушника. В описаній у ч. 1 ст. 339 КПК України ситуації вирок ще не постановлений. Окрім того, йдеться про висунення обвинувачення у вчиненні самостійного кримінального правопорушення, від якого обвинувачений не захищався ні під час досудового розслідування, ні під час судового розгляду.

Щодо такого кримінального правопорушення не проводилося досудове розслідування, а особі не повідомлялося про підозру та щодо неї обвинувальний акт не скеровувався до суду. Іншим кримінальним правопорушенням є як таке, що раніше не висувалося обвинуваченому, так і таке, відомості щодо якого не були внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань, по якому не проводилося досудове розслідування, в межах якого не повідомляли особі про підозру та не складали підсумковий документ досудового розслідування.

Таке кримінальне правопорушення тісно пов'язане з первісним та їх окремих розгляд неможливий. У доктрині кримінального процесу відсутній єдиний підхід до розуміння цієї умови. Одні процесуалісти вважають, що «йдеться хоч і про різні кримінальні правопорушення, але які об'єднані спільною метою, одночасними або подібними діями» [4, с. 628]. Так, «тісно пов'язаними можуть бути обвинувачення, наприклад, у заволодінні майном шляхом зловживання службовим становищем (ч. 2 ст. 191 КК) та службовому підробленні (ст. 366 КК), якщо службове підроблення було засобом сховати вже вчинене заволодіння майном» [3, с. 641]. Інші дослідники зазначають, що «поняття «тісний зв'язок» є оціночним і допускає різні тлумачення. Зазвичай про такий зв'язок може йти мова у випадках сукупності кримінальних правопорушень, тобто вчинення особою двох або більше кримінальних правопорушень, передбачених різними статтями або різними частинами однієї статті Особливої частини КК, за жодне з яких її не було засуджено (ст. 33 КК)» [5, с. 99].

Суть першого з наведених підходів розкрито за допомогою слухних прикладів, однак не містить яких-небудь нормативних та (або) доктринальних ознак. Натомість другий – полягає у надто широкому тлумаченні ч. 1 ст. 339 КПК України, додаткове обвинувачення може бути висунуте не щодо будь-якого кримінального правопорушення. Кримінальні правопорушення, що входять до сукупності, можуть й не мати настільки тісного взаємозв'язку і відрізнятися за юридичними та фактичними ознаками (для прикладу, умисне середньої тяжкості тілесне ушкодження та контрабанда).

Убачається, що тісний зв'язок нового кримінального правопорушення з первісним полягає у тому, що склади цих кримінальних правопорушень повинні мати спільні ознаки.

У теорії кримінального права ознаки, що належать різним складам кримінальних правопорушень, визнаються спільними за умови їх відповідності таким вимогам: вони повністю або частково збігаються за змістом (наприклад, ненадання допомоги хворому медичним працівником та неналежне виконання професійних обов'язків медичним або фармацевтичним працівником); є обов'язковими ознаками складу кримінального правопорушення (приміром, незаконна порубка або незаконне перевезення, зберігання, збут лісу та умисне знищення або пошкодження територій, взятих під охорону держави, та об'єктів природно-заповідного фонду); передбачені принаймні у двох складах кримінальних правопорушень; зафіксовані в законі як порівнювані поняття, що відображають однакові явища реальної дійсності [5, с. 85–88].

Тож у цій умові йдеться про кримінальне правопорушення, склад якого є суміжним, окремий розгляд яких може негативно позначитися на всебічності, повноті з'ясування обставин кримінального провадження та перевірці їх доказами. У такому правовому регулюванні знаходить вияв засада процесуальної економії – для висунення додаткового обвинувачення у суміжному кримінальному правопорушенні вже є підгрунття (досліджені та оцінені під час судового розгляду докази).

Недотримання хоча б однієї із вищепроаналізованих спеціальних умов висунення прокурором додаткового обвинувачення спричиняє відмову суду у коригуванні меж судового розгляду.

Прокурор у судовому засіданні заявив клопотання про розгляд додаткового обвинувачення в одному провадженні з первісним обвинуваченням. В обґрунтуванні поданого клопотання прокурор зазначив, що у процесі слухання справи встановлено відомості про можливе вчинення обвинуваченим інших кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 357 КК України – викрадення офіційного документа (банківської картки «Пумб») та ч. 3 ст. 357 КК України – незаконне заволодіння будь-яким способом паспортом, вчинених з корисливих мотивів, за якими обвинувачення не висувалось і які тісно пов'язані з первісним та їх окремий розгляд неможливий. Захисник проти клопотання прокурора заперечила у повному обсязі та просила відмовити у його задоволенні, з огляду на відсутність правових підстав, передбачених кримінальним процесуальним законом, для висунення додаткового обвинувачення. Обвинувачений у судовому засіданні підтримав позицію свого захисника та просив відмовити у задоволенні клопотання прокурора. Суд, заслухавши пояснення учасників справи та дослідивши доводи на підтримання необхідності висунення додаткового обвинувачення, наведені в клопотанні, зазначив таке. Як вбачається з обвинувального акта, ОСОБА_1 інкриміновано вчинення злочину, передбаченого ч. 2 ст. 187 КК України, однак сторона обвинувачення з приводу фактичних обставин справи зазначає: «особа, матеріали якої виділені в окреме провадження, діючи умисно, з корисливих мотивів, за попередньою змовою з ОСОБА_1 та іншою особою, матеріали відносно якої виділені в окреме провадження, відкрито заволодів банківською Карткою «Пумб». Тож, під час висунення основного обвинувачення прокурору було вже відомо про можливий факт заволодіння ОСОБА_1 банківською карткою «Пумб», що, відповідно, унеможливує висунення додаткового обвинувачення за вказаною обставиною справи за ч. 1 ст. 357 КК України. Стосовно висунення додаткового обвинувачення ОСОБА_1 за ч. 3 ст. 357 КК України з приводу заволодіння паспортом, суд зазначив таке. Прокурор обґрунтовує клопотання у вказаній частині тим, що вказані обставини справи, а саме можливий факт заволодіння паспортом, були встановлені під час судового розгляду під час допиту потерпілого ОСОБА_2 та свідка ОСОБА_3, показання яких також підтверджуються протоколом огляду місця події, під час якого оглянуто та вилучено залишки паспорта громадянина України, виданого на ім'я ОСОБА_4, протоколом слідчого експерименту, під час якого підозрюваний ОСОБА_1 показав місце знищення шляхом спалення паспорта громадянина України, виданого на ім'я ОСОБА_2. Суд звернув увагу на те, що можливий факт заволодіння обвинуваченим паспортом громадянина України ОСОБА_4, був відомий стороні обвинувачення ще під час проведення досудового розслідування, тобто ще до передання обвинувального акту до суду, що свідчить про відсутність правових підстав для задоволення клопотання про висунення додаткового обвинувачення. Крім того, суд підкреслив, що стороною обвинувачення не наведено жодного аргументу щодо обставин неможливості окремого

розгляду первісного та додаткових обвинувачень за ч. 1 та ч. 3 ст. 357 КК України, що свідчить про формальний підхід до обґрунтування клопотання у цій частині. З огляду на це, суд ухвалив рішення відмовити у задоволенні клопотання прокурора про розгляд додаткового обвинувачення щодо ОСОБА_1 за ч. 1 ст. 357 та ч. 3 ст. 357 КК України в одному провадженні з первісним обвинуваченням [6].

Загальною умовою для висунення додаткового обвинувачення є погодження такої правової позиції прокурора з прокурором вищого рівня (ч. 1 ст. 341 КПК України). Однак у кримінальному процесуальному праві інших держав суб'єкт погодження цього рішення публічного обвинувача є іншим. Зокрема згідно з art. 398 КПК Республіки Польща, якщо на підставі обставин, що виявилися під час судового розгляду, прокурор звинуватив обвинуваченого у вчиненні іншого діяння, ніж зазначене в обвинувальному акті, суд за згодою обвинуваченого може розглянути нове обвинувачення в тому ж судовому засіданні, якщо немає потреби у проведенні досудового розслідування щодо нового діяння [7].

Доречно звернути увагу на помилковість правового регулювання висунення додаткового обвинувачення, початку провадження щодо юридичної особи, використовуючи дискреційні повноваження прокурора. В описаній у ч. 1 ст. 339 КПК України ситуації прокурор не «має право», а зобов'язаний звернутися до суду з вмотивованим клопотанням про розгляд додаткового обвинувачення та/або початок провадження щодо юридичної особи.

Підставами для початку провадження щодо юридичної особи є досліджені під час судового розгляду докази, що вказують на необхідність застосування до неї кримінально-правових заходів.

Зі змісту ч. 2 ст. 339 КПК України випливає, що вищепроаналізовані умови бере до уваги й суд при вирішенні питання про задоволення чи відмову у задоволенні клопотання прокурора.

У разі задоволення такого клопотання прокурора, суд зобов'язаний відкласти судовий розгляд на строк, необхідний для підготовки до захисту від додаткового обвинувачення або підготовки представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, до судового розгляду, складання і вручення повідомлення про підозру, відкриття матеріалів, складання обвинувального акта та вручення його копії, але не більше ніж на чотирнадцять днів. Строк відкладення судового розгляду може бути продовжений судом за клопотанням сторони захисту або представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, у випадку, якщо обсяг або складність нового обвинувачення чи провадження щодо юридичної особи вимагають більше часу для підготовки до захисту.

Як видно зі змісту ч. 2 ст. 339 КПК України, процесуальний порядок висунення прокурором додаткового обвинувачення не містить вказівки на необхідність внесення прокурором відомостей про «інше кримінальне правопорушення» до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР).

Зокрема, М. Петрушко критично оцінює таке правове регулювання та пропонує «доповнити ст. 339 КПК вказівкою на те, що за фактом виявлення іншого кримінального правопорушення прокурор має внести відомості про нього до ЄРДР в порядку, передбаченому ст. 214 КПК, що передусе виконанню ним всіх інших процесуальних дій щодо висунення додаткового обвинувачення» [5, с. 106–108].

Законодавча позиція з цього питання уявляється правильною. У проведенні досудового розслідування «іншого кримінального правопорушення» немає потреби, оскільки наявність події цього кримінального правопорушення та особи, яка ймовірно його вчинила, встановлені дослідженими під час судового розгляду

доказами. З огляду на це, відпадає потреба у внесенні відомостей про «інше кримінальне правопорушення» до ЄРДР. Понад те, відомості до ЄРДР вносять за фактом вчинення кримінального правопорушення, натомість у судовому розгляді бере участь особа, щодо якої він здійснюється – обвинувачений. З іншого боку, складання і вручення повідомлення про підозру, складання обвинувального акта є необхідністю, адже становлять форму реалізації кримінального переслідування.

У зв'язку з цим, логічним і послідовним уявляється положення ч. 3 ст. 339 КПК України, відповідно до якого впродовж 14 днів судове провадження повинно бути розпочате з підготовчого судового засідання.

Підготовче провадження є обов'язковою стадією кримінального процесу (за винятком випадків його закриття під час досудового розслідування), адже скерування прокурором підсумкового процесуального акту досудового розслідування до суду ініціює відкриття підготовчого провадження, без якого судове провадження здійснюватися не може. Своєю чергою направлення обвинувального акта до суду зумовлює його перевірку, яка може бути проведена лише в умовах підготовчого судового засідання.

За наслідками підготовчого судового засідання суд може ухвалити такі рішення: а) призначити судовий розгляд; б) доручити представнику персоналу органу пробації скласти досудову доповідь, якщо прокурор висунув додаткове обвинувачення у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 314¹ КПК України; в) повернути обвинувальний акт прокуророві, якщо він не відповідає вимогам кримінального процесуального закону.

Відповідно до ч. 3 ст. 339 КПК України нове дослідження доказів, які вже були досліджені судом до висунення додаткового обвинувачення, здійснюється лише у разі визнання судом такої необхідності. Натомість нове дослідження доказів, які вже були досліджені судом до початку провадження щодо юридичної особи, проводять за клопотанням представника такої юридичної особи тільки у разі визнання судом такої необхідності.

У цих положеннях відображена реалізація засади процесуальної економії. Немає потреби повторно досліджувати докази, які вже були предметом судового розгляду, оскільки такі докази є підґрунтям не лише для первинного, але й для додаткового обвинувачення. Проте можливість нового дослідження доказів зберігається. Вона залежить від ініціативи суду (у разі висунення прокурором додаткового обвинувачення) та представника юридичної особи (у випадку початку провадження щодо юридичної особи), за умови визнання судом такої необхідності.

Свого часу М. Петрушко слушно звернула увагу на невиправданість такого підходу, адже порядок реалізації висунення прокурором додаткового обвинувачення та початку провадження щодо юридичної особи повинен бути однаковим [5, с. 115].

У такому правовому регулюванні простежується порушення засади рівності перед законом і судом (ст. 10 КПК України), оскільки представник юридичної особи наділений невиправданою перевагою над іншими учасниками судового провадження. Таку нерівність необхідно усунути шляхом позбавлення представника юридичної особи заявляти клопотання про нове дослідження доказів, які вже були досліджені судом до початку провадження щодо юридичної особи.

Висновки. Висунення додаткового обвинувачення є діяльністю прокурора щодо інкримінування обвинуваченому самостійного обвинувачення, за погодженням з прокурором вищого рівня, на підставі отримання під час судового розгляду

відомостей, що вказують на можливе вчинення обвинуваченим іншого кримінального правопорушення, стосовно якого не проводилося досудове розслідування, особі не повідомлялося про підозру та щодо неї обвинувальний акт не скеровувався до суду та якщо склад цього кримінального правопорушення має спільні ознаки з первинним.

Прокурор уповноважений висунути додаткове обвинувачення за дотримання загальної і спеціальних умов. Фактичну підставу для висунення додаткового обвинувачення прокурором становлять відомості, встановлені під час судового розгляду кримінального провадження.

Недостатньо дослідженим, а відтак перспективним напрямом подальших наукових розвідок означеної проблематики є початок провадження щодо юридичної особи під час судового розгляду.

Список використаних джерел

1. Брич Л. М. Теоретичні засади розмежування складів злочинів : дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.08 – кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право / Львівський державний університет внутрішніх справ. Львів, 2014. 465 с.
2. Колодчин В. В. Повноваження прокурора в судовому провадженні у першій інстанції : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність / Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого. Харків, 2015. 20 с.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Науково-практичний коментар / відп. ред. : С. В. Ківалов, С. М. Міщенко, В. Ю. Захарченко. Харків : Одиссей, 2013. 1104 с.
4. Науково-практичний коментар до Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року / за ред. О. А. Банчука, Р. О. Куйбіди, М. І. Хавронюка. Харків : Фактор, 2013. 1072 с.
5. Петрушко М. І. Зміна правової позиції прокурора в суді першої інстанції : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність / Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого. Харків, 2020. 328 с.
6. Ухвала Мар'їнського районного суду Донецької області від 28 квітня 2020 р. у справі № 237/619/19 (провадження № 1-кп/237/372/20). URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/90682865>
7. Kodeks postępowania karnego. URL : <https://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU19970890555/U/D19970555Lj.pdf>

References

1. Brych, L. (2014). *Theoretical principles of distinguishing the composition of crimes* (Doctoral dissertation). Lviv State University of Internal Affairs. Lviv, Ukraine.
2. Kolodchyn, V. (2015). *Powers of the prosecutor in court proceedings in the first instance* (Candidate dissertation). National Law University named after Yaroslav the Wise. Kharkiv, Ukraine.
3. *Criminal Procedure Code of Ukraine: Scientific and practical commentary* (2013). Kharkiv, Ukraine.
4. *Scientific and practical commentary to the Criminal Procedure Code of Ukraine* (2012). Kharkiv, Ukraine.
5. Petrushko, M. (2020). *Change in the legal position of the prosecutor in the court of first instance* (Candidate dissertation). National Law University named after Yaroslav the Wise. Kharkiv, Ukraine.

6. *Decision of the Marinsky District Court of the Donetsk Region in case No 237/619/19 (2020)*. Retrieved from <https://reyestr.court.gov.ua/Review/90682865>
7. *Criminal Procedure Code of Poland*. Retrieved from <https://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU19970890555/U/D19970555Lj.pdf>

LEGAL REGULATION AND PRACTICE OF IMPLEMENTATION OF BRINGING AN ADDITIONAL CHARGE BY THE PROSECUTOR

Svitlana Rafalont

*Ivan Franko National University of Lviv,
1, Universytetska Str., Lviv, Ukraine, 79000,
e-mail: svitlana.rafalont@lnu.edu.ua
ORCID ID: 0000-0003-2874-7205*

In the article, based on the analysis of the domestic criminal procedural law, the study of case law materials, as well as the assessment of doctrinal opinions, a research concerning bringing an additional charge by the prosecutor is carried out.

It is argued that a general precondition for bringing an additional charge is the approval of such a legal position of the prosecutor by the prosecutor of a higher level.

It is concluded that the special conditions for bringing an additional charge by the prosecutor include: obtaining information during the trial, such information indicates the possible commission of another criminal offense by the accused, no pre-trial investigation was conducted regarding such criminal offense, and the person was not informed of the suspicion and the indictment in relation to it did not go to court, such a criminal offense is closely related to the original one and their separate consideration is impossible.

It is substantiated that the close connection of the new criminal offense with the original one means that the components of these criminal offenses must have common features. It is said about a criminal offence, the composition of which is related, the separate consideration of which may negatively affect the comprehensiveness and completeness of the investigation of the circumstances of the criminal proceedings and their verification by evidence.

Failure to comply with at least one of the special conditions for the prosecutor to bring an additional charge causes the court to refuse to adjust the scope of the trial.

Attention is drawn to the fallacy of the legal regulation of bringing an additional charge, initiating proceedings against a legal entity, using the prosecutor's discretionary powers. In the described in Part 1 of Art. 339 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, the prosecutor does not "have the right" in this situation, but is obliged to apply to the court with a reasoned request for consideration of an additional charge and/or initiation of proceedings against a legal entity.

The procedure for bringing an additional charge by the prosecutor does not indicate the need for the prosecutor to file information about "another criminal offense" into the Unified Register of Pretrial Investigations.

A new examination of evidence, already examined by the court before the additional charge was issued, is carried out only if the court recognizes this necessity. Instead, a new examination of evidence, already examined by the court before the start of proceedings against a legal entity, is carried out at the request of the representative of such a legal entity only if the court recognizes this necessity. This shows the implementation of the principle of procedural economy. There is no need to re-examine evidence that has already been the subject of the trial, as such evidence is the basis not only for the primary charge, but also for the additional charge. However, the possibility of a new examination of evidence remains. It

depends on the initiative of the court (in the case of an additional charge by the prosecutor) and the representative of the legal entity (in the case of initiation of proceedings against the legal entity), provided that the court recognizes this necessity.

Bringing an additional charge is defined as the activity of the prosecutor to incriminate the accused with an independent charge, in agreement with the prosecutor of a higher level, on the basis of receiving during the trial information indicating the possible commission of another criminal offense by the accused, in relation to which no pre-trial investigation was conducted, the person was not informed about suspicion and the indictment in relation to it was not sent to the court and if the composition of this criminal offense has common features with the primary one.

Keywords: criminal proceedings, trial, general provisions, scope of trial.

Стаття: надійшла до редакції 18.02.2023

прийнята до друку 16.05.2023